

Pozdrav ze země Panny Marie Guadalupské

Již jsou to dva týdny, co jsem poprvé vstoupil na mexickou půdu a chtěl bych se alespoň pár řádky s vámi podělit se svými prvními dojmy a postřehy, jak jsem cestoval a jak prožívám první dny v jiné kultuře, mezi lidmi jejichž řeči dosud ještě moc nerozumím, ale těším se na to až už konečně budu :-).

Odlétal jsem z Vídně v podvečer v sobotu 26. února přes Madrid, v Mexiku jsem i přes let dlouhý 17 hodin byl již v neděli ráno před půl šestou (kvůli 7 hodinovému časovému posunu). Na letišti mě čekal náš verbista páter Juan, který pochází z Irska, ale v Mexiku působí již 49 let. Na svůj věk 82 let je opravdu velmi čilý. To on pro mne vyřídil všechny potřebné doklady a víza. Cestou z letiště do našeho misijního domu jsem mohl pozorovat město, které je "dost" velké jak rozlohou, tak počtem obyvatel (něco přes 23 milionů).

Již při mé první jízdě autem přes město mě udivilo, že každý jezdí jak chce, alespoň to tak na první pohled vypadá. Málokdo asi i ví, na co jsou směrovky a dopravní značky. Ale na druhé straně musím říci, že za dva týdny mého pobytu jsem ještě neviděl žádnou nehodu a to aut je zde samozřejmě velmi mnoho. Možná, že jízda autem tak trochu vystihuje i mentalitu lidí (alespoň jak jsem je zatím pozoroval): každý si jezdí jak chce, nemá problém jet na červenou, ale na druhé straně s tím počítá i druhého. Takže na silnici jsou zase velmi ohleduplní a všímaví. Pokud se jim někdo vmáčkne před auto, tak to prostě berou tak, že je to v pořádku, a jedou zase dál. Pokud jede sanitka nebo policejní auto s puštěným majákem tak si toho nikdo nevšimne. Nemá přednost a musí čekat, tak jako všichni ostatní. My jsme dokonce cestou předjeli policejní auto s puštěným majákem.

Co se týká lidí, jsou velmi otevření a srdeční. Co jsem měl zatím možnost pozorovat, každý mě přivítal s otevřenou náručí ... už jen jim rozumět, ale i to věřím, že časem přijde. A také, což platí o většině Mexičanů, jsou i velmi zbožní ... sice někdy ještě té jejich zbožnosti ne zcela rozumím. Zvláště pokud přijdou během mše do kostela, pokleknou k nějaké soše svatého, pomodlí se a v pohodě odejdou pryč. Svatostánku a právě probíhající mše si vůbec nevšimnou ... ale myslím, že už i to je o něco lepší, než kdyby kostel obešli. Tento jejich postoj snad časem také pochopím. Během Popeleční středy jsem měl možnost si to ještě více uvědomit, protože zde se uděloval Popelec po celý den. Kněz měl službu od rána a lidé si přicházeli kdy chtěli, speciálně jen po toto "požehnutí" a hned zase šli pryč. Ale přicházelo jich mnoho a mnoho, ale vůbec jim nevadilo, jak jsou právě oblečení. Hlavně, že přišli ... ať už kuchař od hrnců i se zástěrou, nebo uklízečka s hadrem, či dělník v montérkách atd.. Jednoduše, velmi mnoho lidí. Je vidět, že lidé se zde za svoji víru nestydí. Uvidím jak to bude na Kubě, kam bych měl po ukončení kurzu odejít.

Na kurz jsem začal chodit hned v středu po mém příjezdu. Začátek je jako všude trochu těžší, protože vše je ve španělštině, a i když vysvětlují nějaké slovíčka, tak opět jen ve španělštině.

Ale díky Vaším modlitbám to jde docela dobře a už co to vím popovídat i španělsky. A vlastně, asi jsem si ani nikdy tak silně neuvědomoval sílu modlitby jako právě po tyto dny, kdy to není nejsnadnější. A mnozí mi moc chybíte, ale když od vás slyším že se modlíte, a hlavně cítím všechny vaše modlitby, tak navzdory smutku v srdci, je v něm i klid!

Tak ještě jednou se srdce Vám všem děkuji.

Včera jsem byl poprvé u Panny Marie Guadalupské a chci Vás ujistit, že jste tam byli všichni se mnou. Příště napíšu víc o tomto místě.

Děkuji a pamatuji i já v modlitbách.

*V lásce Ducha Svatého a v srdci s Vámi
Vám žehná + P. Lukáš Mizerák*